

EL MONSTRE DE L'ARMARI

Hi havia una vegada un xiquet que es deia Roc que vivia en Alacant en una casa gran i moderna, ell era molt porica i molt responsable, per això no tenia molts amics, però tenia a la seua millor amiga Lluna que era valenta i aventurera, just el contrari que Roc.

Eren inseparables. Roc li ensenyava a ser més responsable a Lluna i ella a ser més divertit. Una cosa que destacava de Roc era la seua imaginació, encara que a vegades li jugava males passades, perquè s'imaginava coses que no podien passar com que tenia un monstre tancat a l'armari i que mentre dormia se'l menjaria. Per sort, tenia uns pares molt pacients que li demostraven que no hi havia res i una germana xicoteta que a vegades dormia amb ell.

Un dia Roc anà a tocar-li el timbre a Lluna per anar a escola com tots els dies, però quan tocà isqué sa mare dient-li que ja s'havia anat. Ell pensà que li podia haver passat alguna cosa, se'n anà ràpidament pel camí que anaven sempre i estava uns metres avant. Roc es tranquil·litza i li digué:

-On estaves, perquè has eixit sense mi?

- Es que tu eres molt puntual- va dir Lluna- i com encara no m'havies tocat el timbre, pensava que havies eixit sense mi. Què et passa?

-Doncs que pensava que t'havia passat alguna cosa.

I després continuaren el seu camí fins a l'escola. Passà el dia amb normalitat fins que arribà la nit i tingué un malson en el que ell sentia que estava despert al llit i el monstre eixia de l'armari i feia uns rugits molt estranys com si li volguera parlar. Quan ell es va despertar estava sa mare als peus del llit que li digué:

-Roc, carinyet que et passa aquesta nit t'he sentit parlar en somnis i pareixies sobresaltat.

-El monstre ha eixit del l'armari i m'ha parlat, era tant real- contestà Roc.

- Roc, tens ja dotze anys, no creus que eres majoret per a creure amb això?- li digué la mare donant-li un bes- i ara vesteix-te que és hora d'anar a escola.

En eixe moment Roc es va vestir i anà a per Lluna. Li contà tot el que havia passat eixa nit i ella li digué:

-Roc, sols ha estat un malson.

- Doncs jo crec que va passar de veritat- replicà Roc- el monstre m'intentava dir alguna cosa, segur!

- No m'ho crec- va dir Lluna.

- Esta nit vine a dormir a ma casa que es divendres, pregunta-li als teus pares si vols.

-D'acord- sospirà l'amiga.

Arribaren a classe i Roc estigué pensant tot el dia amb el monstre i que ell l'havia vist de veritat.

Arribà la vesprada i Lluna i el seu pare tocaren al timbre. Ella anà enseguida a l'habitació de Roc.

Roc li va dir:

- El monstre no eixirà si l'esperem, anem a jugar.

Passaren tota la vesprada jugant fins que la mare de Roc els cridà per sopar. Després de sopar, Lluna li digué a Roc:

-Roc, el monstre no ix i ja és l'hora de dormir.

- No sé, a lo millor com estàs tu, no vol eixir-dubtà Roc.

Es gitaren a dormir. A meitat nit, Roc escoltà un soroll i es despertà. Era el monstre de l'armari! Ell enseguida despertà a Lluna i li cridà:

- Lluna, Lluna, mira és el monstre!

Lluna es despertà i li contestà:

- Roc, és molt tard i no estic per a bromes- Li va contestar Lluna girant-se en el llit per donar-li l'esquena.

Roc sorprès li va dir:

- Com què no? No veus el monstre que ens està parlant!!

I Lluna es tornà a dormir, però Roc, no i s'apropà lentament al monstre, la criatura seguia parlant i li donà la mà al xiquet per a donar-li confiança. En eixe moment, ell sabia que el monstre era bo i es tornà a dormir tranquil·lament.

Al matí següent, la mare de Lluna anà a per ella. Roc estigué pensant amb tot el tema del monstre, però no li contà res a la seua mare per a no preocupar-la. Tornà a fer-se de nit, però ell ja no tenia por. Va dormir fins que escoltà el soroll del monstre. El xiquet el saludà, però el seu nou amic estava trist i s'estava acomiadant. En eixe moment, el monstre començà a evaporar-se i Roc va comprendre que la criatura havia desaparegut perquè era fruit de la seua imaginació, però també va aprendre que si t'enfrontes a les teues pors, desapareixen.

Ara Roc mai més tindrà por de les coses perquè sap que a voltes la imaginació juga males passades.